

i Betragtning af den Stemning, der gjør sig gjældende derimod. Men naar saaledes disse Afgifter undtages, bliver det dobbelt nødvendigt, for at Bestemmelsen kan faae nogen praktisk Betydning, at forhøje Maximum af den Skyldføtningstaxt, som man vil yde Lempelsen, fra 3 til 6.

Jeg (Carlsen) billiger i Principet Ophævelsen af Skovtvangen; jeg erkjender, at det er et statsøconomisk Tab at producere Skov paa god Agerjord; jeg troer, at Forestillingerne om de danske Skoves store Indflydelse paa Veirigtet ere urigtige, og at Skovenes Forbedling og Velggenhed paa Vægsiden af Landet, ikke tilsteder at betragte dem som vigtige Væbster. Jeg er dernæst overtydet om, at de bestaaende Besiddelses- og Eiendomsforhold, i Forbindelse med Folks Kjærlighed til Skovene, tilstrækkeligt ville værne imod Skovenes Forvinden. Desuagtet kan jeg ikke tilraade Thinget nu at vedtage det foreliggende Lovudkast. Just fordi jeg ikke troer, at store Skovstrækninger hurtigt ville blive forvandlede til Agerland, kan jeg ikke tillægge Lovens øieblikkelige Gjennemførelse nogen stor Vægt for det Almene. Og da det er aabenbart, saavel efter Forhandlingerne i Thinget og i Udvalget, som efter Udtalelserne i de til Thinget indkomne Adresser, denne Sag vedkommende, at der i en stor Deel af Folket hersker en alvorlig Bekymring for, at Ophævelsen af Skovtvangen skal saavel skade Folk og Land, som berøve Folket den Glæde, det nu har af Skovene, saa maa jeg finde det usvarligt, for Dieblirket, førend Anstuelserne have faaet Tid til at klare sig, og Bekymringen til at lægge sig, at drive Loven igjennem. Mange i Folket ville troe, at vi ville sælge vor Moders Smykker, uden at kunne undskyldes os med den bittere Nød, dersom vi for Tiden have Skovtvangen.

Men naar jeg ikke kan tilraade for Dieblirket uforbeholdent at opgive Skovtvangen, saa kan jeg endnu mindre tiltræde de stillede Endringsforslag.

Imod § 6 har jeg Intet at indvende, men jeg kan heller ikke tillægge den stor Betydning. Det Samme gjælder de af de forskjellige Mindretal stillede Endringsforslag. Jeg troer, der vil omtrent blive anlagt lige megen Skov, hvad enten § 6 vedtages eller forkastes. Men at forsøge paa at udfinde, under hvilke Betingelser man nu kan slippe Skovtvangen og derefter ændre Lovforslaget, saalænge man endnu er usikker om, hvilke Følgerne ville blive af disse Endringer, eller at sætte Betingelser, som først i deres Følger kunne vise sig at være enten nyttige, unyttige eller skadelige, kort sagt nu at give en Lov, som ikke nødvendigt bør udkomme i Dieblirket, forinden man har en fuld eller dog tilstrækkelig Oversigt og Indsigt over og i de paagjældende Forhold, det kan jeg ikke billige.

En saadan Lov vil snarere forhindre eller dog forsinke en fornuftig og alsidig Ordning af det paagjældende Forhold, end fremme eller fremskynde den. Heller ikke troer jeg, at Frygten for Loven i det Hele vil blive stort ringere, fordi Ophævelsen af Skovtvangen sættes i Forbindelse med en Deel Bestemmelser, der sigte til at svække Anvendelsen af det Princip, hvis Rigtighed man dog har anerkjendt. — Eftersom min Stilling til Sagen er saadan, som jeg nu har udtalt, skal jeg ikke i Betænkningen udtale mig om de enkelte Endringsforslag.

Jeg kunde ønske, med al Anerkjendelse af det foreliggende Lovforslag, at den ærede Indenrigsminister, i Erkjendelsen af, at han er kommen lidt for tidligt med det, vilde tage det tilbage, men i Betænkningen maa jeg allensals indstille til Thinget, at Lovforslaget forkastes.

I Henhold til Ovenstaaende indstiller Udvalgets Medlemmer:

Til § 1.

1) Af L. Jensen, N. Jensen, N. Larsen, Raben og Termanen:

§ 1 affattes saaledes:

Den Forpligtelse, der paahviler Eierne af visse Skovstrækninger til at vedligeholde disse